

Com una ofrena dolorosa,
Vespre, a l'hora del teu retorn,
et porto, en una almosta, fosa
tota la cendra del meu jorn.

Cendra de flor, cendra d'espina,
d'haver cregut, d'haver estimat;
per a moldre aquesta farina
cada instant fou un gra de blat.

Freda i feixuga, no la irisa
cap joe de llum o d'esperit.
És una pols amarga i grisa
que s'endurà el vent de la nit.

Vina a impregnar-la del teu hàlit,
Vespre, rei dels perfums serens!
Crema-hi, encara, amb un bes pàlid,
un impalpable àtom d'encens

que ungeixi la trèmula conca
i la cendra a punt de volar,
mentre el foc que mai no s'estronca
incinera ja per demà.